

VIEVIO
SV. ONOS PARAPIJA

Titulinis

Parapija

Skaitiniai

Skelbimai

Naudinga

Kontaktai

Atmintinės

Fotogalerija

Sakramentai

Pamaldų tvarka

Kazokiškių parapija

Liturginis kalendorius

<<	05 2016							>>
Pr	A	T	K	Pn	Š	S		
25	26	27	28	29	30	1		
2	3	4	5	6	7	8		
	10	11	12	13	14	15		
16	17	18	19	20	21	22		
23	24	25	26	27	28	29		
30	31	1	2	3	4	5		

🔍 įveskite...

Atmintinė fotografui

[A+] / [A-]

Bažnyčia gerbia foto – video operatorių darbą, supranta atmintinų akimirų įamžinimo svarbą, tačiau kai kuriais atvejais negali toleruoti, kad filmavimo ar fotografavimo procesas užgožtų pačias apeigas, joms trukdytų.

Ko gero, ne vienas fotografui yra tekę atsidurti nemalonoje situacijoje, kai ceremonijai vadovaujantis kunigas supyko „visiškai nežinia dėl ko“ ir vos neišprašė fotografo iš bažnyčios. Dažniausiai panašiais atvejais nesuprastos ir įskaudintos lieka abi pusės.

Svarbu suprasti, kad bažnyčia – specifinis pastatas, sakrali erdvė, Dievo namai. Esate svečiuose, nepaisant to, kad atėjote čia į darbą, ir, be abejo, kiekvienas Jūsų tą darbą stengiatės atlikti kuo geriau. Visiškai nesvarbus ir neturintis

reikšmės faktas apie Jūsų asmeninį tikėjimą ar netikėjimą, išpažįtamą religiją. Svečiuose elgiamės mandagiai, kad neįžeistume ir neįskaudintume šeimnininko.

Atvykstate fotografuoti apeigų. Ir, kaip tikras savo darbo „asas“ atvažiujate kiek įmanoma anksčiau, kad turėtumėte laiko pasiruošti. Tikrai būsite priimti užėję pas kunigą prieš ceremoniją pasikalbėti, paprašyti leidimo, paklausti, kur galima, o kur negalima eiti, ar galima užlipti kažkur aukščiau, kokius reikšmingus momentus turėtumėte/galėtumėte užfiksuoti. Galbūt paprašykite jungti šviesas, kurios degs apeigų metu.

Svarbu suprasti, kad kunigas nelygu kunigui. Vieni leidžia vos ne ant galvos užlipti, kiti gali uždrausti net užėti jiems už nugaros, ar kirsti tam tikras ribas. Taigi – svarbu kalbėtis prieš apeigas. Mažos paprasto žmogiško santykio kūrimo pastangos dažnai padaro stebuklus. Jei sugebėsite parodyti kunigui, kad gerbiate tai kas čia vyks – ko gero užsitarnausite ir kunigo pagarbą kaip „rimtas“ ir „jautrus tikėjimui“ fotografas.

Bažnyčioje yra vaikščiojama vien tik grindimis. Ant ko nors lipti ar atsistoti būtų pavojinga. Gali būti, kad nesuprasite ant ko lipate, kam tas daiktas skirtas ir ką jis reiškia. Paprasta tvorelė staiga ima ir apsirėiškia kaip Dievo stalos, o medinė kėdė – kaip Sostas, kuriame paskutinę dieną ateis atsistoti Kristus Karalius. Taigi – vaikščiojam tik grindimis, prieš tai pasiklause iki kur galime eiti.

Nors altorius labai panašus į stalą, vis dėlto, jei ant jo pasidėsite objektyvus ar kitus fotografinius reikmenis – galite rimtai įžeisti susirinkusius tikinčiuosius, nekalbant jau apie kunigą. Privaloma išlaikyti deramą atstumą nuo apeigų dalyvių, todėl netoleruotinas bandymas viską užfiksuoti iš arti, šmėkščioti prieš dalyvių veidus.

Bažnyčioje yra vengiama staigių judesių, keistų kūno padėčių, bėgiojimų ir šumulių, todėl yra neleistina (ir tai netgi komiška atrodo), kai fotografai ar filmuotojai bėga atbuli priešais eiseną, įvairiausiomis pozomis besistengiantys pagauti geriausias „kampą“, atsisėdantys ar net atsigulantys(!) po altoriumi ar Dievo stalu, įvairiais ženklais ar garsais bandantys koreguoti apeigų eigą ir pan.

Tik su bažnyčios administratoriaus leidimu galima lipti į bažnyčios sakyklą. Į viršų, „ant vargonų“ lipti galima ir patogiausias momentas tam – Žodžio liturgija ir/ar pamokslas. Trumpai tariant, tuomet, kai dirbdami priekyje labiausiai trukdytumėte.

Tabernakulis. „Užrakinta dėžutė“ prie kurios paprastai dega raudona lempelė. Svarbiausia ir švenčiausia bažnyčios vieta. Katalikai tiki, kad Šv. Mišių metu pašventinta duona (t.y. ostija arba „plotkelė“) tampa Kristaus kūnu, kuri pasibaigus Šv. Mišioms yra paliekama tabernakulyje. Visus be išimties dvasininkus, o neretai ir apeigose dalyvaujančius tikinčiuosius šokiruojantis ir piktinantis fotografo elgesys – pastovus „užpakalio rodimas“ šiai kiekvienam katalikui brangiausiai vietai. Todėl kiekvienąkart, kirsdami centrinę bažnyčios dalį, būtinai atsikusę veidu tiesiog nusilenkite (klaupytis nereikia) Tabernakulio link taip parodydami pagarbą ir savo pačių sąmoningumą – profesionalumą, – kad suvokiate kur esate ir kas čia svarbiausias. Jei tenka stovėti arti tabernakulio – reikėtų vengti būti visiškai atsukus į jį nugarą – bent jau vos vos būti šonu į jį.

Kalbant paprastai, didžiausias fotografo iššūkis bažnyčioje – likti NEMATOMU, bet tuo pačiu ir atlikti savo darbą. Tai nėra lengva, bet tikrai įmanoma. Jeigu Santuokos, Krikšto apeigos vyksta bažnyčios erdvėje iki „grotelių“ (arba Dievo stalo) – joks fotografas niekada negali įžengti į prezbiterią dėl jokių įmanomų priežasčių, dėl jokių motyvų. Kai kur, retesniais atvejais apeigoms vadovaujantis kunigas ceremonijos dalyvius gali pasikviesti į prezbiterią (už „grotelių“), tokiu atveju tarsi savaime duodamas leidimą bei ženklą fotografui, kad kviečia ir jį. Tačiau tokie atvejai Lietuvoje pasitaiko labai mažai kur (pvz.: Pakutuvėnai, Kretinga, Vilniaus bernardinų, Kauno Vytauto Didžiojo ir Šv. Jurgio bažnyčios, dar kelios).

Bažnyčia – ne vieta fotosesijai. Niekada netoleruojama ir neleidžiama fotografui atsidurti viduryje susidariusio trikampio tarp kunigo ir jaunųjų, ar tėvų ir krikšto tėvų. Beveik visais atvejais prastas fotografo sprendimas dirbti stovint kunigui už nugaros. Dar blogesnis dalykas rodantis paprasčiausią fotografo nesiorientavimą aplinkoje – duoti komandas jaunesiems: „dabar pasižiūrėkite vienas į kitą“, „susikibkite rankomis“ ar krikštijamam vaikui: „pakelk galvą“, „nusišypsok“. Niekas tikrai nedraus ir nepyks už fotografuojamą vaiką, kuris savaime gražiai šypsosi ar jaunąją, kuriai klausantis kunigo taip gražiai ir jautriai rieda ašara. Tačiau, jeigu tai vyksta Žodžio liturgijos ar pamokslu metu – ir Jūs būkite jautrūs akimirkos svarbai, nenukreipkite ceremonijos dalyvių dėmesio nuo kunigo į save. Stenkitės fotografuoti iš šono ar įstrižai, neatsidurti dėmesio centre. Ne, vienas, kad pats ir profesionaliausias fotografas bažnyčioje nenufotografuos VISO. Nenufotografuosite, kaip Santuokos sakramento metu du vienas kitam prisiekę žmonės tampa vienas; niekada nuotraukoje neužfiksuosite Šv. Dvasios nusileidimo ant krikštijamo kūdikio.

Nieko nepraranda fotografas išlikdamas nepastebimas apeigų metu. Priešingai – užsitarnauja pagarbą, vertinimą ir profesionalo vardą.

Kaip svečiuose nepuolate stumdyti baldų, taip ir bažnyčioje verta laikytis pagarbos ir neužiimti saviveikla perstumiant į „fotogeniškesnę“ poziciją suolus, kėdes, aparatūrą ir t.t.

Vis dėlto reikia ir drąsos. Jeigu stovėsite kaip stulpas užlindęs už kolonos ar iškilmių kaltininkų nugarų –

rezultato nebus...

Jei Jūsų fotografuojamos apeigos vyks Šv. Mišių metu, verta susipažinti su Šv. Mišių eiga. Santuoka ar Krikštas dažniausiai būna po pamokslu.

KRIKŠTO FOTOGRAFUI

Krikštas visų pirma yra žmogaus gimimas Dievuje, jo įvedimas į Bažnyčios bendruomenę, o ne asmeninė fotosesija. Svarbiausi čia yra kunigas, krikštijamasis, bei tai, kas vyksta, o ne jūs ir jūsų darbas. Pernelyg uolus, labai lakstantis ir įkyriai šimtus kartų pliaukšintis fotografas gali erzinti susirinkusius maldai bei palikti ne pačius geriausius prisiminimus apie šventę (nors nuotraukos ir bus puikios).

Nepakenktų sudalyvauti keliose krikštynose būtent su tuo kunigu ir toje bažnyčioje. Pamatytumėte kaip ir kas vyksta. Apsižiūrėtumėte kur geriau stovėt, kaip vaikšto kitas fotografas ir pan.

Krikšte yra keli kertiniai momentai, kuriuos verta įamžinti:

1. Pasitikimas – miestuose dabar jo dažnai nebedaro, kaimuose vis dar vyksta (kunigas pasitinka žmones bažnyčios priemyje ir įveda juos į bažnyčią – tai simbolizuoja naujo nario priėmimą į bendruomenę).
2. Dievo žodžio skaitymas – geriau klausytis, užuot fotografavus. Nebent kunigas duoda skaityti kam nors iš dalyvaujančių.
3. Egzorcizmas – judesiais beveik niekuo neišsiskirianti malda, bet teologiškai – vienas iš esminių Krikšto momentų. Kunigas ženklina krikštijamojo kaktą kryžium, uždėda ranką ant galvutės ir meldžiasi, t.y. ima kūdikį Bažnyčios globon (simboliškai uždėdamas stulą). Kartais tėvai ir krikštatėviai paprašomi taip pat paženklinti krikštijamojo kaktą kryžiumi.
4. Patepimas Katekumenų aliejumi – simbolizuojantis tai, kad naujakrikštis tampa Kristaus mokinium. Tepama kūdikio krūtinė, norint išreikšti, jog Kristaus mokslas priimamas į širdį.
5. Vandens užpylimas. Vanduo čia – svarbiausias simbolis, išreiškiantis tai, kad krikštijamasis „panardinamas“ Kristuje (t.y. giliai su Juo suvienijamas). Sugebėti nufotografuoti taip, kad matytųsi vanduo – būtų vienas iš rimtesnių lūkesčių šiam momentui. Galima bandyti fotografuoti visai iš arti, iš tos pusės kur bus kunigas, kad matytųsi tėvų, krikštatėvių veidai. Įprastai krikšto metu kunigas prie savęs pasikviečia krikštijamąjį, tėvus ir krikštatėvius, patarnautoją. Taigi, yra 5+2. Pabandykite namie susistatyti šeimyną – šešis žmones glaudžiu ratuku. Pasižiūrėkite kaip arti reikės prieiti, kaip pagautumėte tai, kas vyksta ratuko vidury ir pan.
6. Patepimas Krizmos aliejumi – tepama krikštijamojo kakta. Šis aliejus (įprastai naudojamas kunigų šventimuose) išreiškia, jog krikštijamasis tampa kunigu ir karaliumi (ši kunigystė, žinoma, skiriasi nuo kunigystės kuri gaunama Kunigystės šventimais). Taip išreiškiama tikrovė, kad krikštijamasis, būdamas suvienytas su Kristumi, yra pašauktas aukoti Dievui šlovinimo auką – savo darbus, patį save ir savo gyvenimą (aukoti čia nereiškia „papjauti, sudeginti arba nupirkti/susimokėti“).
7. Krikšto rūbo įteikimas variant: „Šis baltas drabužis tebus ženklas tavo nepaprasto išaukštinimo ir nekaltumo.“
8. Kunigas paliečia krikštijamojo lūpas ir ausis, kad Viešpats Jėzus Kristus, kuris padaro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba, padėtų krikštijamajam, kad nebūtų kurčias Dievo žodžiui ir nebylys jį garbinti.
9. Žvakės įteikimas. Svarbi ne tik ta, kuri įteikiama krikštijamajam, bet ir didelė, nuo kurios ji uždegama. Didžioji vadinama Paschalu – ji pašventinama per Velykas ir simbolizuoja patį prisikėlusį Kristų, kuris dalina amžinąjį gyvenimą taip, kaip ši žvakė dalija ugnį naujai krikštijamiems, pati nesumažėdama.
10. Krikšto pabaigoje tėvui įteikiamas pakrikštytasis (jei kūdikis – ima ant rankų, jei suaugęs – stojasi šalia), o motinai – žvakė (simbolizuoja tikėjimo šviesą, kurią motina prisiima globoti naujai pakrikštytajame). („Tu, tėve, imk savo kūdikį ir nepamiršk, kad jam reikės ne tik duonos, bet ir tavo meilės, ir gražaus gyvenimo pavyzdžio. Tu, motina, imki žvakę, kurią savo vaikui įteiksi Pirmosios Komunijos dieną“). Kartais šiuo momentu kunigas ar tėvas pakelia kūdikėlį parodyti visai bažnyčiai.
11. Kai kur daroma, o kai kur nebe – palaiminimai. Būna specialus motinai, specialus tėvui. Kartais dar kunigai daro specialų krikštatėviams. Būna, kad pasikviečia juos asmeniškai prie savęs, uždėda rankas ant galvos.
12. Verta prieš Krikštą susitarti, kad pabaigoje visi dalyviai sustotų kartu su kunigu bendrai nuotraukai.

Krikšte svarbūs simboliai – aliejus (x2), vanduo, žvakė (2x – pirma įteikiama krikštijamajam, pabaigoje ją perima mama).

Verta įamžinti ir krikšto priemones – indelį su vandeniu, aliejaus buteliukus, padėkliuką... Dažniausiai jie ir kompoziciškai įdomiai atrodo. Įdomu įamžinti ir duomenų surašymo į knygą momentą (kuris vyksta prieš ceremoniją), pabaigoje – Krikšto liudijimą. Galima nufotografuoti kaip kunigas pasirašo ar įteikia Krikšto pažymėjimą.

Dėkojame visiems foto – video operatoriams už įsiklausymą į šiuos pastebėjimus. Esame pasiruošę bendradarbiauti bei mokyti gerbti vieni kitų darbą ir atsakomybes.

Pastebėjimus paruošė

kun. Romualdas Zdanys

kun. Alfonsas Kelmelis

kun. Algirdas Akelaitis

fotografė Jolanta Klietkutė

◀ Atgal | ▲ Į viršų | ▶ Pradinis